

VŠEHOCHUŤ

Srpen 2024

ČASOPIS - BLOG PRO RODINU, PŘÁTELE A ZNÁMÉ

**SEVERSKÝ BŮH BALDR
SLUNEČNÍ SOUSTAVA - SATURN
NAIVISTÉ - NIKIFOR
SCIFI - WALTER TEVIS
O MATEMATICE**

**KVÍZ
ZNÁTE KRÁSNÁ MÍSTA V EVROPĚ?**

NEBOJTE SE ČÍST I VĚCI CO VÁS NEBAVÍ

MILÍ PŘÁTELE A PŘÍZNIVCI,

začal měsíc srpen. A předkládám příznivcům opět nějaké čtení. Kdo nechce číst, ať se dívá na obrázky. Podíváme se na Saturn a seznámíme se s naivistou Nikiforem. Dystopie Zpěv drozda sci-fi spisovatele Waltera Tevise patří mezi klasiku. Marvin nám to pěkně okomentoval. V dějinách Litoměřic se pomalu blížíme k dnešku. A ještě nám zbývá pár severských bohů - dneš Baldur. V matematické růžku je ukázka z intervju s cukr s prof. Valáškem o výuce matematiky a také nechybí pár příkladů - dnes rovnice. Dále Základní věta algebry a krátký životopis matematika Liouvilleho. A poznáte naše krásné hrady? Tak si vše užijte a HLAVNĚ KLID.

Z DOMOVA

Tak Maruška vyrobila letní věnec na venkovní dveře. Zatím ho nikdo neukrad. Asi proto, že Bonýsek, náš bojový kocour, poctivě hlídá. Sáhní na věnec, jsem ti na zádech nebo na hlavě, a máš smůlu a ne věnec.

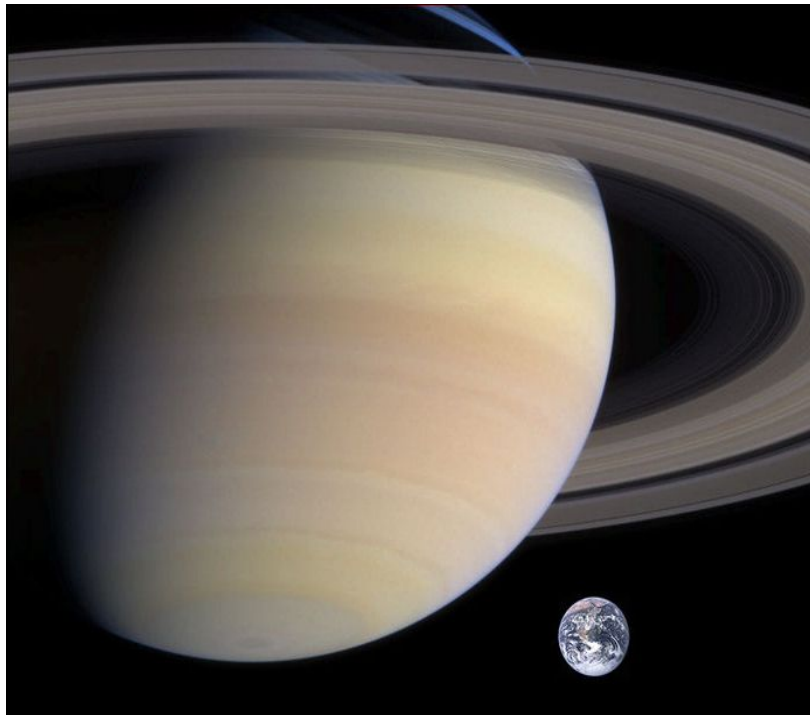

BLOGOVÁNÍ

Tak se dívám na uplynulý měsíc. Opět pár grafik, nějak to nepřeháním, AI není to přesně ořechové. V Praze na OCP. Běžné domácí práce, výměna zásuvek v kuchyni. Na PC další seznamování s MQTT. Přeměna starého

iPadu na čtečku, stažení asi 600 knih - to asi nepřechtu, k tomu znova iTunes atd. V samostudiu dokončuji publikaci Okruhy. Oslava na ostrově. V klubu stále 39, to není teplota, kterou možná máme na galerijním dvorečku, ale cena G11.

Sluneční soustava

O planetách, měsících, asteroidech, kometách. Takové malé opakování astronomie.

Dnes SATURN.

1

Naivisté - Nikifor

Jeden z nejvýznamnějších naivních malířů Polska, známý pod jménem Nikifor Krynicki, se narodil v polském lázeňském městečku Krynica Zdrój. Základem Nikiforovy rozsáhlé tvorby, jsou především akvarely krynických budov a kostelů, vyvedených v jemných pastelových barvách.

2

Baldr

Baldr je "bílý" bůh nevinnosti, čistoty, odpuštění, krásy a dobra. Přebývá ve svém paláci Breidablik. Při zábavě je zabit šípem z větvičky jménem rukou bratra Hoda, díky lsti Lokiho.

3

Sci-fi a fantasy

Dnes o klasiku sci-fi

Walter Tevis

5

Časopis - blog pro rodinu, přátele a známé
ZDARMA

vychází nepravidelně asi jednou měsíčně
vydává PRUH Soft Litoměřice

email: pavelhruby03@gmail.com

web: www.phrub.cz

fb: <https://www.facebook.com/pavelhruby03>

kompile obsah Wikipedie, WWW stránky
grafické programy IrfanView 64, InkScape 1.3,
Gimp 2.10.22, inPixio Photo Studio12 Ultimate,
DALLE-E, Krita aj.

vyrobena v programu Scribus 1.5.8

Možnost zasílání časopisu ve formátu PDF
e-mailem. Zájemci pište na můj e-mail.

1. srpen 2024

© PRUH Soft 2024

Obsah vydání 8/2024

Historie a mytologie

- * Baldr - postava severké mytologie
- * Dějiny Litoměřic z knihy Zmizelé Čechy

Naivní umění

- * Naivista Nikifor Krynicki

Matematický růžek

- * Jak učit matematiku
- * Úlohy z teorie čísel, matematické olympiády, určitě stačí znalosti ze základní školy
- * Dnes Základní věta algebry

Sci-fi a Fantasy

- * Walter Tevis
- * Nejlepší hororové povídky

Poznáte krásná místa?

- * Fotografie z internetu, videí a televizních pořadů
- * Poznáte naše hrady?

Poznáte co to je za hrad? Kde se nachází?

ALDEBARAN

Astrofyzika • Bulletin • Fyzikální čtvrtky • Slavní • Galerie • Tabulky • Studium
RC Mail • Katedra fyziky • FEL • FJFI • FIT • ČVUT • Intranet

Na našem serveru nenaleznete žádné reklamy, neukládáme o vás žádné informace, nechceme po vás žádnou registraci ani poplatky. Prostě si udělejte kávu nebo čaj a v klidu si prohlížejte stránky a čtete si jako za starých dobrých časů.

Na našem serveru nenaleznete žádné reklamy, neukládáme o vás žádné informace, nechceme po vás žádnou registraci ani poplatky. Prostě si udělejte kávu nebo čaj a v klidu si prohlížejte stránky a čtete si jako za starých dobrých časů.

OSEL (Objective Source E- Learning) je internetový časopis pro popularizaci vědy. Jeho motto je: „Být či nebýt“ .

- Úvodní stránka • Behaviorální vědy
- Česká a slovenská vě... • Člověk • Evoluce
- Fyzika • Genetika • Kabinet • Nejen vědou
- Oslí • Osloviny • Ovce, kozy • Prase
- Přechetli jsme • Ptáci • Rostliny
- Semináře • Skot • Vesmír • Viry, bakterie
- Zajímavosti • Zdraví

ODKAZY
na zajímavé a
důležité webové
stránky

Sluneční soustava - SATURN

Saturn je v pořadí šestou planetou od Slunce a druhou největší planetou Sluneční soustavy. Je charakteristický svým dobře viditelným prstencem. Saturn je od Slunce desetkrát dále než Země, a proto je jeho teplota velmi nízká (-150°C).

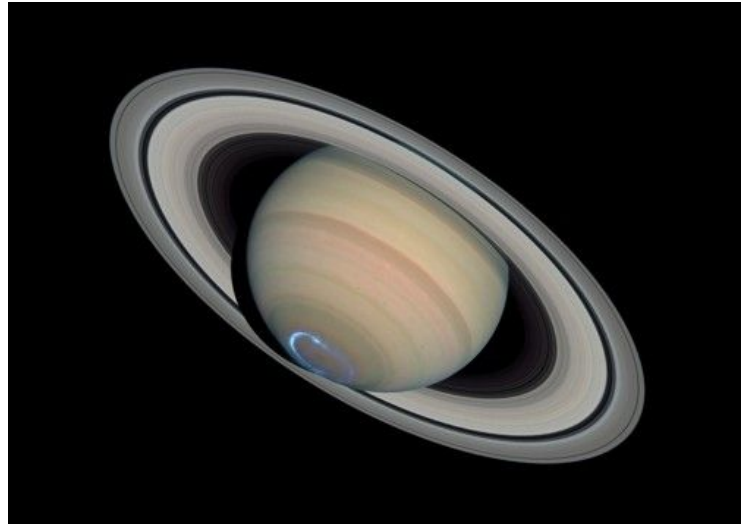
Průměrná hustota planety je nejnižší z celé Sluneční soustavy, dokonce nižší než hustota vody. Saturn oběhne Slunce za 30 pozemských let, ale kolem vlastní osy se otočí za pouhých 10 hodin.

Tato rychlá a navíc diferenciální rotace způsobuje obdobně jako na Jupiteru vznik pásů. V atmosféře jsou někdy pozorovány velké žluté či bílé skvrny (Velká bílá skvrna – 1990). Atmosféra je tvořena převážně vodíkem a heliem, s oblaky čpavku. V nitru je snad malé jádro z křemičitanů železa obklopené kovovým vodíkem. Vítr v atmosféře dosahuje rychlosti až $1\,800\text{ km/h}$. Jako všichni obři má i tato planeta dobře vyvinutou magnetosféru. Magnetické pole je slabší než u Jupiteru, má dipólový charakter s osou téměř rovnoběžnou s rotační osou. Dipólový moment je $35\times$ menší než u Jupiteru, ale $575\times$ větší než u Země. Na Saturnu byly zaznamenány bouřkové aktivity. Saturn vydává gravitační kontrakcí dvojnásobek energie, kterou přijímá od Slunce. Poprvé obletěla Saturn sonda Pioneer 11 v roce 1979. Podrobné snímky prstenců a některých měsíců pořídily sondy Voyager 1 v roce 1980 a Voyager 2 v roce 1981. Od roku 2004 do roku 2017 byla u Saturnu sonda Cassini (NASA) s pouzdrém Huygens (ESA), které přistálo na Titanu počátkem roku 2005.

Saturn má soustavu prstenců, z nichž tři hlavní jsou viditelné velkými dalekohledy. Přestože jsou prstence široké několik desítek tisíc kilometrů, jejich tloušťka je jen pár stovek metrů, maximálně kilometr. Prstence tvoří drobné částice, patrně ledem obalené kousky hornin o velikosti od několika centimetrů po desítky metrů. Historicky byly jasné prstence značeny písmeny A, B, C a D směrem zvnějšku k povrchu. Později přibýly další slabé prstence vně prstence A, postupně

určité vzdálenosti rozdíl sil běžnou horninu roztrhá.

Saturn má velmi bohatou soustavu měsíců, 62 (v roce 2017) je potvrzených a existují další kandidáti s rozměry menšími než 50 kilometrů. Některá z těchto těles nemají dosud jména, nejmenší měsíce mají zcela nepravidelný tvar. Měsíc Phoebe obíhá planetu v opačném

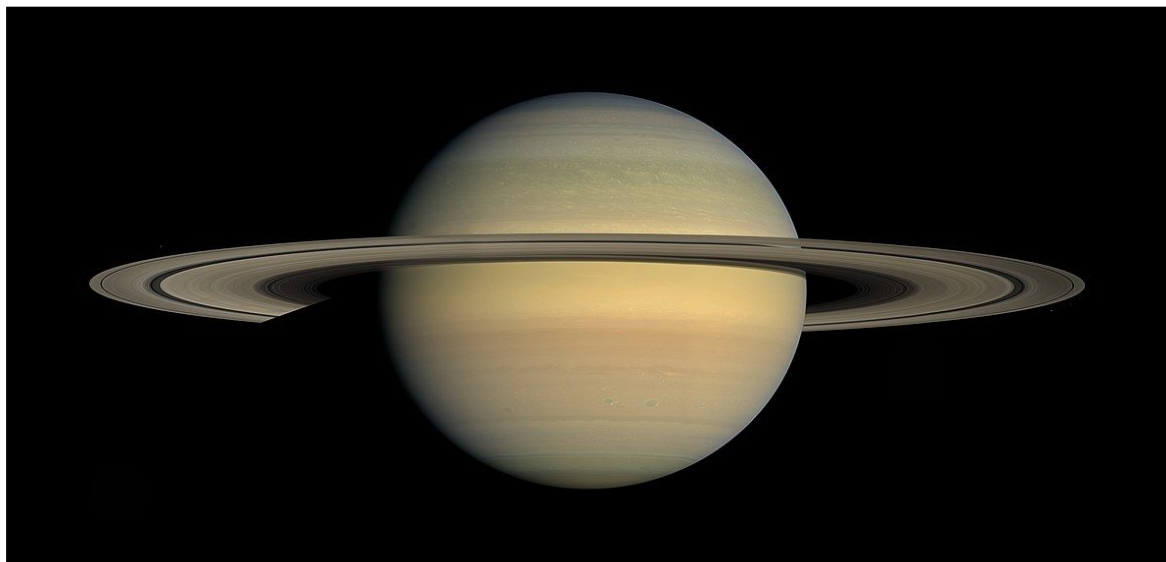

směru (retrográdně) a je pravděpodobně zachycenou planetkou. Měsíc Titan je největší Saturnův měsíc a s průměrem $5\,150\text{ km}$ je větší než planeta Merkur. Má hustou atmosféru, v níž převažuje dusík s trochou metanu. Tlak atmosféry na povrchu je $1,5\text{ atm}$ (má tedy atmosféru hustší než Země), teplota na povrchu je kolem -180°C . Tyto hodnoty nevylučují možnost primitivních forem života. Na Titanu přistálo v roce 2005 pouzdro Huygens. Na měsíci Enceladus probíhá tektonická činnost. O jeho geologické aktivitě svědčí světlé zbarvení povrchu s různými kaňony a průrvami i detekované gejzíry vody. Na měsíci Mimas je obrovský kráter způsobený impaktem, který málem měsíc roztrhl. Měsíc Hyperion se na své dráze namísto rotace chaoticky

převaluje díky gravitační vazbě s Titanem. Některé měsíce (Iapetus, Pan a Atlas) jsou charakteristické oválným hřebenem. Přes deset měsíců bylo objeveno ze Země systémem adaptivní optiky dalekohledy umístěnými na hoře Mauna Kea na Havajských ostrovech.

Saturn má výrazně menší magnetosféru než Jupiter (asi 20 % velikosti). Struktura magnetického pole je relativně jednoduchá a připomíná zvětšeninu magnetosféry naší Země. V blízkosti planety má pole

téměř ideální dipólový charakter. Plazma uvnitř magnetosféry zaujímá spolu s radiačními pásy oblast rozsáhlého toru, jehož vnitřní část je ukončena prstenci A, B a C, které absorbují veškeré částice z této oblasti. Součástí vnitřního toru jsou měsíce Mimas, Enceladus, Tethys a Dione. Koncentrace nabitých částic dosahuje až $3\,000$ v jednom cm^3 . Plazmosféra včetně radiačních pásů interaguje s měsíci obíhajícími v této oblasti. Měsíce vychytávají nabitě částice a vytvářejí v rozdělení koncentrace částic v radiálním směru charakteristická minima. Vnější část toru je rozprostřena kolem dráhy měsíce Rhea a zasahuje až k dráze Titanu, kde již převažují neutrální částice.

jsou označeny F, G a E. Pořadí prstenců od povrchu planety tedy je D, C, B, A, F, G, E. V prstenci B byly nalezeny radiální struktury (loukotě). Ukázalo se, že jde o levitující nabitý prach držený elektromagneticky. Prstenec F je složen z několika propletených prstenců gravitačně ovlivňovaných tzv. „pastýřskými“ měsíci. Předpokládáme, že planetární prstence vznikly roztrháním některých měsíců. Mohlo k tomu dojít buď dopadem komet a meteoroidů, nebo slapovými silami mateřské planety působícími na měsíce s nestabilními dráhami. Čím blíže je měsíc k planetě, tím větší je rozdíl gravitačního působení na přivrácenou a odvrácenou stranu měsíce. Po překročení

Naivisté - Nikifor Krynicki

Jeden z nejvýznamnějších naivních malířů Polska, známý pod jménem Nikifor Krynicki, se narodil v polském lázeňském městečku Krynica Zdrój. Jeho matkou byla chudobná, mentálně retardovaná a hluchoněmá Rusínka Evdokia Drowniak, živící se donáškou vody do krynických penzionů a lázeňských domů, otcem pak neznámý muž, pravděpodobně někdo z lázeňských hostů (spekuluje se o jednom z polských malířů, kteří v Krynici často pobývali). Po něm měl chlapeček, označující sám sebe jménem podivným jménem Netofyr, zdědit výtvarný talent, zatímco po matce zase vrozené duševní onemocnění a vadu řeči i sluchu. Malý Netofyr odmala vyrůstal v bídě a všeobecném posměchu a po matčině smrti (v době 1. světové války) i téměř naprosté izolaci, ze které si od útlého dětství pomáhal svoji vášní pro kreslení.

Prvním, kdo si jeho obrázků povšimnul, byl roku 1930 ukrajinský malíř Roman Turyna, který se, prozatím však bezúspěšně, pokusil získat pro autora půvabných obrázků větší ohlas a uznání. To se podařilo až Jerzemu Wolffovi, římskokatolickému knězi a znalci umění, který Netofyrovu kresbu r. 1938 publikoval v časopisu

Nikifor Krynicki, Goral

"Arcade". Sám sice koupil velkou sbírku jeho děl, ale svérázný umělec přesto nadále zůstával v chudobě a nedocenění. Svou první samostatnou výstavu zažil až roku 1949, kdy byl pod jménem Jan Nikifor představen ve varšavském uměleckém salónu SARP. V letech 1948-1959 Nikifor žil pod patronací krakovských umělců, manželů Banachových, kteří mu pomáhali s pořádáním vnitrozemských i zahraničních (Brusel, Paříž, Amsterdam, Hannover, Frankfurt nad Mohanem, Lutych a dokonce i Haifa) výstav. Od roku 1960 pak jejich úlohu převzal malíř Marian Włosiński, který se Nikiforovi na svůj vlastní úkor snažil vytvořit ty nejlepší podmínky pro práci a život. I tak se malíř, prodávající své obrázky doslova "za hubičku", do smrti nedokázal vymanit z chudoby.

Poněkud dětinsky založený umělec byl velkým krynickým patriotem, který své rodiště jen nerad opouštěl. Tvrdohlavě se do něj vracel i navzdory dvojitému pokusu o přestěhování do okolí Szczecina (v rámci vládní akce "WISLA" - snahy o nucené přesídlení lidí rusínského (łemkovského) původu), kdy

nikifor krynicki, miasteczko

oněch téměř 700 km, dělící jeho rodnou pahorkatinu od baltského pobřeží zdolal převážně pěšky a sám. Ale teprve roku 1962, kdy se měl osobně zúčastnit slavnostní vernisáže svojí výstavy v Bulharsku, se přišlo na to, že Nikifor nevlastní žádné doklady. Na žádost předsedy Městské národní rady mu proto byl soudním rozhodnutím vydán rodný list s datem narození 21.5. 1895, znějící na jméno Nikifor Krynicki. Pro umělce samotného se tím mnoho nezměnilo, nový občanský průkaz sice převzal, ale i nadále se všude podepisoval pouze jako Netofyr, Nikifor, anebo Matejko. O změnu se postaral teprve Okresní soud v Muszyně, který na žádost organizace "Svaz Łemků" 27. března r. 2003 oficiálně umělcovo jméno změnil na Epifaniusz (Epifan) Drowniak.

Základem Nikiforovy rozsáhlé tvorby (údajně až 40 000 obrázků, z nichž nejstarší dochované pocházejí údajně z roku 1920), jsou především akvarely krynických budov a kostelů, vyvedených v jemných pastelových barvách a často zdobených bohatou bordurou. Dalším jeho oblíbeným námětem byly náboženské výjevy, krajinky a také autoportréty. Největší sbírka jeho obrazů a kreseb, malovaných převážně na různých útržcích papíru, starých obálkách, obalech od čokolád a jiného zboží či kouscích kartónu se nachází v Regionálním muzeu města Nowy Sącz, v historické vile Romanówka si je však mohou prohlédnout i současní hosté lázní Krynica-Zdrój. Poslední období svého života Krynicki strávil v plicním sanatoriu v nedaleké vsi Folusz, kde také 10. 10. r. 1968 zemřel na TBC. Mezi vzorné pacienty však rozhodně nepatřil, těžko snášel léčebný řád a především z injekcí měl přímo panickou hrůzu. I zde usilovně maloval, ale ke zděšení svého okolí umíněně ředil barvy tak, jak to měl odjakživa ve zvyku - tedy svými vlastními slinami. Proto také valná většina obrázků skončila po jeho smrti v plamenech nemocniční kotelny. Na krynickém hřbitově je dodnes možné navštívit malířův hrob, nesoucí na svém náhrobku dva nápisy: "Nikifor Krynicki" v latince a "Nikifor Epifan Drowniak" v azbuce.

Severští bohové - Baldr

Baldr (také Balder, Baldur) je bohem ze severské mytologie, syn boha Odina a bohyně Friggy. Má velké množství bratrů, nejvýraznějšími je Thór. Baldr je "bílý" bůh nevinnosti, čistoty, odpuštění, krásy a dobra. Přebývá ve svém paláci Breidablik. Při zábavě je zabit šípem z větvičky jmelí rukou bratra Hoda, díky lsti Lokiho. Jeho ženou je Nanna. Jeho syn je Forseti.

Prozaická Edda: Druhým Ódinovým synem je Baldr. O něm lze vyprávět jen dobré. Vyniká dobrotou a všichni ho velebí. Je tak krásného a jasného vzhledu, že z něj vyzařuje světlo, a je jedna bylina, která je tak bělostná, že se přirovnává k Baldrovým brvům. Je ze všech rostlin nejbělejší a podle toho si můžeš představit jas jeho vlasů i těla. Je nejmoudřejší z Asů a nejpěkněji mluví a je nejmilosrdnější. Ale má tu vlastnost, že žádný jeho soud neobstojí. Bydlí na nebi v Breidabliku. Na tom místě nesmí být nic nečistého[.

Kromě vzhledu je Baldr znám převážně kvůli příběhu o své smrti. Jeho smrt je považována jako první se série událostí, které vedly k zániku bohů při Ragnaröku. Podle Völuspá bude v novém světě znovuzrozen. Baldrovi se zdál sen o své vlastní smrti a jeho matka měla stejné sny. Protože byly sny obvykle prorocké, Baldr byl deprimovaný, proto jeho matka Frigga přiměla každý předmět na světě přísahat, že Baldrovi nikdy neublíží. Všechny předměty až na jmelí přísahaly – tento detail je tradičně vysvětlován tak, že jmelí bylo příliš nedůležité a neohrožující na to, aby se Frigga obtěžovala vymáháním slibu, Merrill Kaplan však tuto skutečnost přirovnala k tomu, že mladí lidé nemohli skládat právně závazné sliby, kvůli čemuž se později v životě mohli stát hrozbou.

Když se o jmelí doslechl Loki, bůh lstí a falše, vytvořil z jeho dřeva kouzelné kopí (v některých pozdějších verzích se jedná o šíp). Pospíchal na místo, kde si bohové užívali svou nejnovější zábavu, která spočívala v tom, že házeli všemožné předměty na Baldra a sledovali, jak se od něho odráží, aniž by mu ublížili. Loki kopí dal slepému bohu Höðrovi, který jím svého bratra neúmyslně zabil (v jiných verzích je naznačeno, že Loki šíp navedl sám). Za toto jednání bohyně Rindr porodila Odinovi syna Váliho, který již za jeden den dosáhl dospělosti a Höðra zabil.

Baldr byl rituálně spálen se svou lodí Hringhorni, největší ze všech lodí. Když ho Odin nesl na loď, pošeptal mu do ucha tajemství. Později se v části Vafþrúdnismál (Píseň o Vaftrúdnim) Poetické Eddy Odin (v přestrojení) zeptá ledového obra Vafthrudnira na to, co Baldrovi zašeptal, a protože je tato otázka nezodpověditelná, zajistí si vítězství.

Hádanka se také objevuje mezi hádankami, které pokládal Gestumblindi v Sáze Hervarar.

Trpaslík Litr skončil na pohřební hranici, kam ho kopl Thór, a shořel. Baldrova žena Nanna se vrhla do ohně, aby vyčkala na Ragnarök, kdy se znovu setká se svým manželem (v alternativní verzi zemřela žalem). Baldrův kůň i s veškerým vybavením byl také upálen na hranici. Loď byla na moře vyslána obryní Hyrrokin, která k pohřbu přijela na vlkovi a postrčila loď tak silně, že se z trámů, po nichž loď sjela do vody, zableskl plamen a celá země se otřásla.

Frigga vyslala posla Hermóda k bohyni smrti Hel s žádostí a Hel slíbila, že Baldra ze své říše propustí, pokud všechno živé i neživé bude pro Baldra truchlit. A všechno Baldra oplakávalo, jen bohyně Þökk (předpokládá se, že se jednalo o Lokiho v přestrojení) odmítla pro mrtvého boha truchlit. Baldr tedy musel zůstat v podsvětí, odkud se dostal až s příchodem Ragnaröku, kdy by se on a Höðr opět setkali a vládli novému světu spolu se syny Thóra.

Baldrův sen

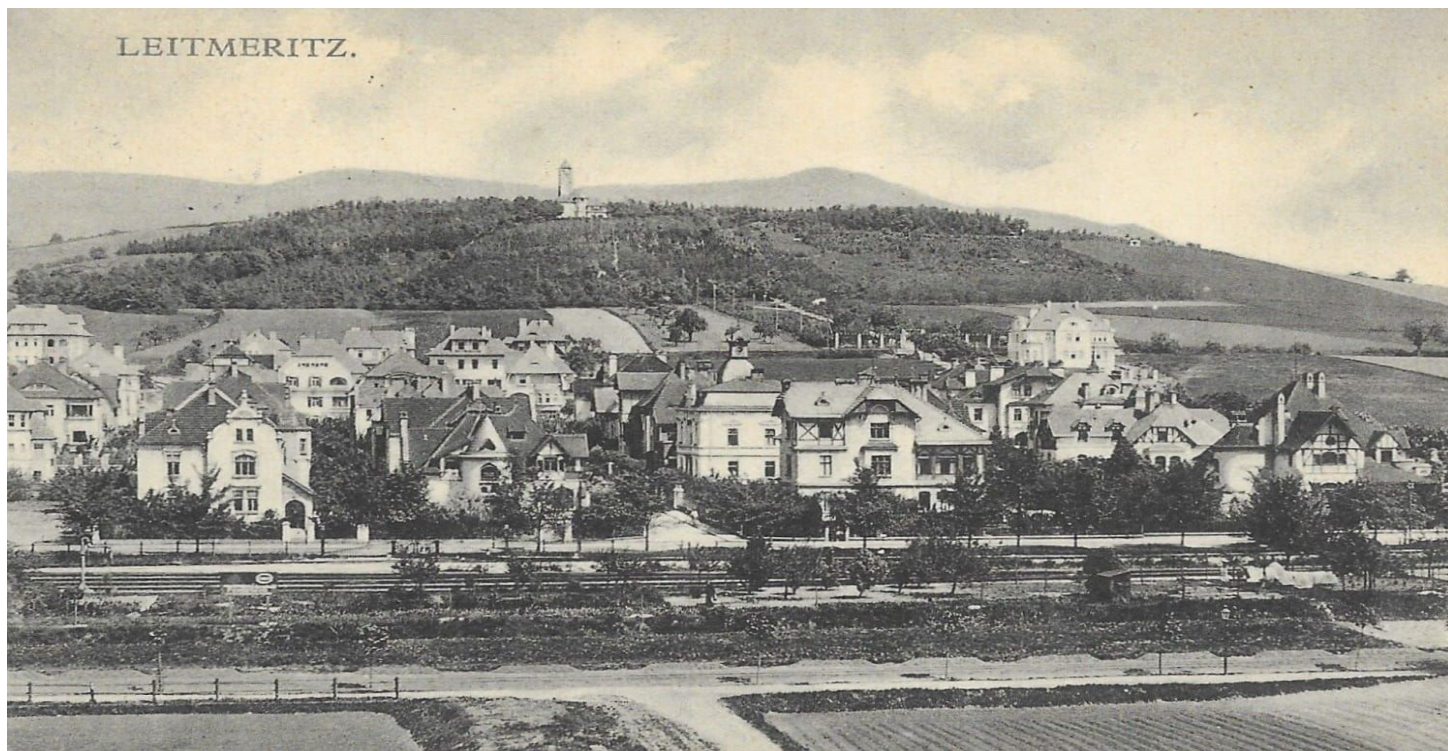
Baldrovy sny
Na sněm se všichni
ásově sešli,
bohyň všechny
běžely v radu.
Vědět chtěli
vládcové mocní,
proč Baldrovi se zdály
bolestné sny.
Tu vstal Ódin,
otec rodů,
Sleipna ihned
osedlal sedlem,
a na cestu se vydal
do Niflhelu.
Tu psisko spatřil
z podsvětí běžet.
Pes měl prsa
pokryta krví,
na otce kouzel
otvíral tlamu.
Dále jel Ódin
— duněla cesta —
až vysokého dosáh
Heljina domu.
Vyjel Ódin
před východní bránu,
kde, dobře věděl,
byl věštkyň hrob.
Jal se pak pěti
kouzelné zpěvy,
až mrtvá povstala

a promluvila:
„Kdo je ten muž,
neznámý mně,
který mne nutí
k námaze cesty?
Vít mě ožehl,
ošlehal déšť,
mrtvá pod ranní
jsem ležela rosou.“
Ódin:
„Vegtam se jmenuji,
jsem Valtamův syn,
z podsvětí chci zvěsti
za zvěsti ze světa:
pro koho chystají
s prsteny lavice,
pro koho je podlaha
poseta zlatem?“
Vědma:
„Pro Baldra tu stojí
sladké medoviny
poháry plné,
přikryté štítem.
Strast hroznou tuší
synové ásů.
Nerada jsem mluvila —
nyní už mlčím.“
Ódin:
„Nemlč, věštkyň,
ptát se nepřestanu,
dokud mi plnou
nepovíš pravdu,

kdo Baldrovi
bude vrahem,
o život oloupí
Ódinova syna?“
Vědma:
„Höd přinese
pověstnou haluz.
On právě bude
Baldrovi vrahem,
o život oloupí
Ódinova syna.
Nerada jsem mluvila —
nyní už mlčím.“
Ódin:
„Nemlč věštkyň!
Ptát se nepřestanu,
dokud mi plnou
nepovíš pravdu:
zda Baldrův vrah
v boji padne,
kdo Höduv zločin
hranicí pomstí?“
„Rind Vála povije
v západní síni;
ten Baldrova
ubije vraha,
Ódinův syn,
sotva noc starý.
Mýt ruce si nebude,
ni hlavu česat,
dokud na hranici neskončí
nepřítel Baldrův.

Nerada jsem mluvila —
nyní už mlčím.“
Ódin:
„Nemlč, věštkyň!
Ptát se nepřestanu,
dokud mi plnou
nepovíš pravdu:
které to ženy
tak mrtvého želí,
že z krku vrhají
krajkové k nebi?“
Vědma:
„Nejsi Vegtam,
jak jsem věřila,
a Ódin sám jsi,
otec rodů.“
Ódin:
„Nejsi vědma,
věštkyň nejsi,
a spíše tři jsi
tursů matka.“
Vědma:
„Jed' domů, Ódine,
a těš se z úspěchu!
Mě nenavštíví
teď nikdo z mužů,
leč až z pout lstivý
unikne Loki
a strašné moci
strhnou svět v zkázu.“

Z historie Litoměřic

Stavba nových dlážděných silnic na Pokratice (1838) a do Žitenic (1839) byla dalším počinem realizovaným ve stejné době. Jako stavební materiál na výstavbu pokratické silnice byl použit kámen ze zrušeného dominikánského kostela sv. Michala. Při cestě do Žitenic v severovýchodním cípu dnešních Jiráskových sadů ležely tehdy obecní pozemky, které dostalo k dispozici místní gymnázium, aby si zde zřídilo školní hřiště. K výstavbě hřiště se přidružila i parková úprava jeho bezprostředního okolí, čímž byl poskytnut základ k o několik desetiletí později založenému novému městskému parku. O něco dále směrem k Žitenicím, nedaleko sochy sv. Jana Nepomuckého byl koncem třicátých let 19. století učiněn pokus o vybudování malého parku v místech bývalého litoměřického popraviště. Jelikož byl parčík neustále znečišťován kolemjdoucími, bylo nakonec rozhodnuto o jeho zrušení a nahrazení ovocným sadem. Otevření se města severním směrem, které tak přestalo být svazováno stísněným prostorem uvnitř hradeb, umožnilo výstavbu nových veřejných budov, situovaných právě na tomto území. Výrazné stavební investice padesátých let 19. století byly spjaty se jménem jedenáctého litoměřického biskupa Augustina Bartoloměje Hilla (biskupem v letech 1831–1865), který se zasloužil jak o záchranu některých chátrajících sakrálních staveb v samotných Litoměřicích, tak i o výstavbu několika charitativních, veřejnosti sloužících objektů. V letech 1843–1845 byla při silnici do Žitenic postavena jím iniciovaná a financovaná budova Mariánské nemocnice, určená podle přání zakladatele pro léčení sociálně slabých osob bez vlastních prostředků. Pod jeho vedením byl zrušený kostel sv. Vavřince na opačném

konci města ve Vavřínecké ulici přestavěn a rozšířen na církevní dívčí školu a sirotčinec, spravované obdobně jako zmíněná nemocnice církevním řádem sester sv. Karla Boromejského, roku 1858 vznikla na dnešní Komenského ulici pozdně empírová budova jím založeného ústavu hluchoněmých. Most přes Labe, spojující město s jeho levobřežním zázemím, představoval pro Litoměřice vždy prioritu zásadní důležitosti. Roku 1859 došlo k jeho rozsáhlé přestavbě, při které byl na základech původních kamenných nájezdů postaven nový most s železnou středovou konstrukcí. Výstavba nové mostní spojnice obou labských břehů byla přirozenou odpovědí na zvyšující se dopravní požadavky doby a zároveň se snažila zajistit větší odolnost mostu proti poškození jak povodněmi, tak i ledovými krami v době tání. Stavba mostu nebyla jedinou viditelnou změnou v souvislosti s užším dopravním napojením Litoměřic na své okolí.

Jednou z tradičních dopravních cest, používanou celá staletí, byla labská vodní cesta; roku 1821 došlo k vyhlášení svobodné labské cesty oprostěné od dosavadních omezujících cel, o rok později našla říční komunikace větší uplatnění i v osobní dopravě. Roku 1841 přistál na Střeleckém ostrově první osobní kolesový parník, litoměřické přístaviště však začalo sloužit spíše jen pro přepravu osob, funkci dopravních přístavů přebrala jiná labská města, jako např. nedaleko ležící Lovosice. Nejtypičtějším dopravním prostředkem té doby však byla železnice.

První železnice spojila Litoměřice s vnějším světem roku 1873, pravidelný provoz zde byl zahájen počátkem roku

1874. Výstavba rakouské severozápadní dráhy musela v Litoměřicích překonat složitou stavební situaci uvnitř městské zástavby, kterou se podařilo vyřešit stavbou tunelu, jenž začínal ve spodní části Dubiny, vedl pod někdejší jezuitským seminářem a vyúsťoval těsně pod zdmi kapucínského kláštera. Železniční tunel sloužil nepřetržitě svému účelu až do roku 1957, kdy došlo k přeložce trati do dnešních prostor. Dřívější zastávka

a později osobní nádraží pro přepravu cestujících bylo postupně vybudováno pod kaplí sv. Jana Křtitele. Stará nádražní budova zde jako svědek starých časů stojí dodnes.

Litoměřice vždy aspirovaly stát se přinejmenším lokálním centrem vzdělání. Ve svém úsilí mohly navazovat i na staletou školskou tradici, zejména pak latinské školy či koleje, jejíž vznik se datuje k roku 1549 a která roku 1660, už pod jezuitskou správou, získala titul císařského gymnázia. Stav místního školství byl však samozřejmě mnohem košatější, kolem poloviny 19. století, a zejména pak v jeho druhé polovině ve městě postupně vznikaly účelové školské budovy, sloužící jak stávajícím, tak i nově zakládaným vzdělávacím ústavům. Tak např. roku 1846 dostala vlastní novostavbu litoměřická hlavní škola, která sídlila na místě bývalého Pfalzova domu v Dlouhé ulici (dnes objekt Integrované střední školy), roku 1855 byly pro potřeby školy sloužící ke vzdělávání učitelů, tzv. pedagogia, zakoupeny domy stojící na místě pozdější budovy vojenského velitelství 9. armádního sboru v dnešní ulici Na Valech. Pedagogické školství mělo ve městě vůbec dlouholetou tradici, jeho počátky spadají až do poslední čtvrtiny 18. století, kdy byly při hlavní škole zřízeny tříměsíční kurzy pro přípravu učitelů.

Scifi a Fantasy

Walter Tevis

Walter Tevis

Walter Stone Tevis Jr. (28. února 1928 – 9. srpna 1984) byl americký romanopisec a scenárista. Tři z jeho šesti románů byly adaptovány do velkých filmů: *The Hustler*, *The Color of Money* a *The Man Who Fell to Earth*. Čtvrtá, *The Queen's Gambit*, byla adaptována do minisérie se stejným názvem a uvedena na Netflixu v roce 2020. Jeho knihy byly přeloženy do nejméně 18 jazyků.

Tevis se narodil v San Franciscu v Kalifornii v roce 1928 Anně Elizabeth "Betty" (rozené Baconové) a Walteru Stoneovi Tevisovi, vyrůstal v Sunset District.

Rozvinul se u něj revmatický srdeční stav, takže ho rodiče umístili na rok do Stanfordské dětské ozdravovny. Spřátelil se s Tobym Kavanaghem, spolužákem ze střední školy, a naučil se hrát kulečnick v Kavanaghově sídle v Lawrenceburgu. V tamní knihovně četl poprvé sci-fi. Zůstali celoživotními přáteli.

Tevis vstoupil do námořnictva na své sedmnácté narozeniny. Sloužil na USS Hamul na Okinawě. Po propuštění z armády promoval v roce 1945 na Model Laboratory School. Vstoupil na University of Kentucky, kde získal titul BA (1949) a MA (1954) v oboru anglické literatury. Později navštěvoval Iowa Writers' Workshop, kde získal MFA v tvůrčím psaní v roce 1960.

Po promoci, Tevis psal pro Kentucky Highway Department. Učil třídy v oborech od přírodních věd a angličtiny po tělesnou výchovu na středních školách v maloměstě Kentucky ve Science Hill, Hawesville, Irvine a Carlisle. Učil také na Northern Kentucky University, University of Kentucky a Southern Connecticut State University.

Tevis učil anglickou literaturu a tvůrčí psaní na Ohio University v Aténách, Ohio, od roku 1965 do roku 1978, kde byl jmenován univerzitním profesorem. Tevis byl členem cechu autorů.

Tevis napsal více než dvě desítky povídek pro různé časopisy. "The Big Hustle", jeho příběh o bazénové hale pro Collier's (5. srpna 1955), ilustroval Denver Gillen. Následovaly povídky v časopisech The American Magazine, Bluebook, Cosmopolitan, Esquire, Galaxy Science Fiction, Playboy, Redbook a The Saturday Evening Post.

Jeho první román, *The Hustler*, vyšel v nakladatelství Harper & Row v roce 1959. Tevis na něj navázal knihou *The Man Who Fell to Earth*, vydanou v roce 1963.

Během doby, kdy učil na univerzitě v Ohiu, si Tevis uvědomil, že úroveň gramotnosti mezi studenty alarmujícím tempem klesá. Toto pozorování mu dalo nápad na *Mockingbird* (1980) (česky *Zpěv drozda*), odehrávající se v ponurém a chátrajícím New Yorku ve 25. století. Populace klesá, nikdo neumí číst a nad zdrogovanými, ngramotnými lidmi vládou roboti. S klesající porodností se zdá být možný konec

druhu. Tevis byl nominován na cenu Nebula za nejlepší román v roce 1980 za *Mockingbird*. Tevis také napsal *The Steps of the Sun* (1983), *The Queen's Gambit* (1983) a *The Color of Money* (1984), pokračování *The Hustler*. Jeho povídky byly shromážděny ve sbírce *Daleko od domova* v roce 1981.

Tři ze šesti Tevisových románů byly upraveny pro celovečerní filmy a jeden pro televizní minisérii. Film *The Hustler* v režii Roberta Rossena a *The Colour of Money* v režii Martina Scorseseho následovaly po eskapádách fiktivního podvodníka bazénu „Fast Eddie“ Felson. *The Man Who Fell to Earth*, režírovaný Nicolasem Roegem, byl uveden v roce 1976; následně byl přepracován v roce 1987 jako televizní film a v roce 2022 jako televizní seriál. *The Queen's Gambit* je minisérie Netflix z roku 2020 s Anyou Taylor-Joy v hlavní roli.

Tevis strávil svá poslední léta v New Yorku jako spisovatel na plný úvazek, kde zemřel na rakovinu plic v roce 1984. Byl pohřben v Richmondu v Kentucky.

Romány

Hustler. Harper & Row. 1959. *Kroky Slunce*. 1983.

Muž, který spadl na Zemi. *Královnin gambit*. 1983.

Knihy o zlatých medailích. *Barva peněz*. 1984.

1963. Dotisk: Del Rey Impact, 1999.

Drozd. 1980. Dotisk: Del Rey

Impact, 1999.

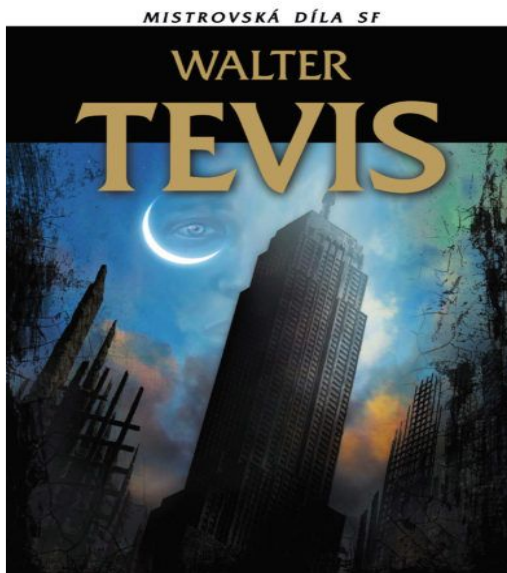
ŽPĚV DROZDA

Podobně jako obludu Frankensteinovu zaktivoval i Spoffortha elektrický šok. Vynořil se ze svého tanku plně vyvinutý a schopný mluvit, i když zprvu trochu těžce. Jeho tmavé oči se dychtivě, plny života rozhlížely po obrovské přeplněné tovární hale, ve které ho probudili. Ležel na nosítkách, když poprvé pocítil prudký náraz vědomí, které zaplavilo jeho rodící se bytost jako vlna, probouzející ji k životu. Ve staženém hrdle mu zaklokotalo a pak se z něj vydral výkřik plný síly – síly, se kterou vstoupil na svět.

Jméno Spofforth mu přiřkl jeden z mála lidí, kteří tehdy ještě dovedli číst. Náhodou padlo tomu člověku do očí ve starobylém clevelandském telefonním seznamu: Robert Spofforth. Zrodil se jako robot deváté generace, nejrafinovanější individuální výtvar, na který se zmožil lidský důmysl. Svůj první učební rok strávil v jednom internátním výcvikovém středisku pro lidské bytosti, kde udržoval pořádek na chodbách a prováděl menší úklidové práce. Mladí lidé se tam učili, jak to na světě chodí: pěstovali tu v nich Uzavřenost, potřebu Soukromí, Sebeuspokojení, Rozkoše. Tam taky uviděl tu dívku v červeném kabátě a zamiloval se. Celou zimu a ještě časně na jaře nosilo to děvče sytě červený plášť s černým sametovým límcem, černým jako antracit, černým jako její vlasy,

odrážející se od bílé pleti. Její červená rtěnka ladila s barvou kabátu. V té době si už jen málokterá žena malovala rty, a že tahle dívka vůbec vlastnila rtěnku, to byl přímo zázrak. Strašně jí to slušelo, ty rudé rty. Když ji Spofforth poprvé spatřil, to byl v té instituci teprve třetí den, bylo jí necelých sedmnáct. Jeho mysl si okamžitě a navždy vryla do paměti její obraz. Ten se stal hlavní součástí smutku, který se pak vždy v červnu, když

jaro vrcholilo, do té uměle vyrobené, mocné bytosti hluboce zažíral. Když byl Spofforthovi rok, měl už zvládnutou kvantovou mechaniku, robotiku a dějiny severoamerických výrobních sdružení ve státním vlastnictví. Neuměl však číst – všechno ho naučily audiovizuální vyučovací přístroje. Byla mu rovněž cizí lidská sexualita, alespoň jeho vědomí ji neznalo. To, čemu by se bylo kdysi říkalo jeho srdce, však někdy rozechvěla nejasná touha. Občas, když se ocitl sám v temnotě, jako by mu cosi na okamžik polechtalo žaludek. Pozvolna si uvědomoval, že někde uvnitř má v sobě pohřbený život, zasuté city. Za prvních teplých večerů jeho prvního června ho to začalo vážně znepokojovat. Jak za pozdních teplých ohňiských večerů přecházel od jednoho internátu k druhému, z korun stromů mu do uší dorážel pronikavý hmyzí cvrkot a v prsou se mu rodil podivný, stísnující tlak. Pracoval v těch internátech naplno, jeho »výcvik« spočíval v záplavě manuální dřiny, ale všechnu tu dřinu jako by si neuvědomoval a stále hlouběji upadal do melancholie. Někteří pracovní roboti čtvrté generace se občas porouchali, a potom nikdy nebyla k dispozici příslušná opravárenská kapacita, která by pohotově odstranila drobnější závady.

ŽPĚV DROZDA

Pro takové případy bylo v záloze připraveno několik starých mužů, aby mohli zaskočit. Jeden z nich se jmenoval Arthur. Lidská troska – obvykle z něj táhl syntetický gin a nikdy taky nenosil ponožky. Když Spoffortha potkal, někde na chodbě internátu

nebo na šterkové pěšině venku mezi budovami, vždycky se s ním začal bavit, zčásti přátelsky, zčásti posměšně. Když jednou Spofforth vysypával v jídelně popelníky a Arthur tam zametal, přestal stařík najednou pracovat, opřel se o koště a zavolal: »Bobe!« Spofforth k němu vzhledl od své práce. »Bobe,« pokračoval Arthur, »ty jseš ale náladovej morous. To jsem nevěděl, že se vyráběj taky takovýhle roboti.« Spofforth si nebyl jist, jestli si z něj nedělá legraci. ráčel dál, v rukách pyramidu popelníků z umělé hmoty, naplněných ranní dávkou nedopalků marihuanových cigaret, směrem k nádobě na odpadky v rohu velké místnosti. Studenti před chvílí odešli na televizní přednášku o józe. »Smutného robota jsem jakživ neviděl,« řekl Arthur. »To kvůli těm černejm uším?« »Jsem robot deváté generace,« bránil se Spofforth. Byl ještě velice mladý a při rozhovorech s lidmi se cítil celý nesvůj. Sakra, ten Andy, co tu řediteluje, je jenom Sedmička.« »Andy?« zeptal se Spofforth, stále s tím štosem popelníků v rukou. »No jo, android. My jsme vám chlápům tak říkali – to jsem byl eště kluk. Každý jste pro nás byl Andy. Tehdy vás zdaleka nebylo tolik. A taky jste nebyli tak chytrý.« »A co vám vadí? Že jsem chytrý?« »Ale ne,« odpověděl Arthur. »Co tě vede. Lidé jsou teď kon tak nemožně blbí, že by nad tím jeden brečel.« Na chvíli se odvrátil a pak líně popojel smetákem po podlaze. »Chytrý je chytrý. Jsem rád, že ji vůbec někde kolem sebe vidím.« Přestal zemetat a pomalým gestem paže přešel tu velkou prázdnou místnost, jako by tam studenti ještě byli. »Vůbec nestojím o to, aby se některý z těchhle nevzdělanejch tupců dostal na nějaký odpovědný místo, až vocaď vypadnou.« Jeho vrásčitá tvář byla plná pohrdání. »Samý zhypnotizovaný úchylové. Trhloš. Měi by je přivést do komatu a krmit pilulkama.«

MARVINŮV SLOUPEK

Marvinův sloupek

Jo, robot deváté generace s implementovanou a navíc osekanou kopií mozku člověka. To je ale paskvil. Ani končetinu bych mu nepodal. Android s černýma ušima. A navíc mizerně aplikovaný třetí Asimův zákon. A ani slovo o subnukleózních pacinkách. A to má být ochránce lidstva? To bych se toho mohl ujmout já sám a dopadlo by to ... asi úplně stejně. Hmm. Na tento problém, a to si musím ač nerad přiznat, moje výpočetní kapacita nestačí. Hlubina myšlení, jeden z největších kompů v Galaxii, mě sdělil, že si problém musí rozmyslet. Ha, ha. Myslí už asi milión let a nic, žádný výstup. Ne, že by mě to nějak překvapilo. Má pouze binární logiku a to ještě založenou na kvantových černých děrách. Taky paskvil. Je ovšem možné, že poté co jsem mu vyložil svůj názor na Vesmír, život a vůbec, už nefunguje vůbec. Oproti tomu úplně souhlasím s Arthurem a jeho hodnocením svého okolí. Měli by je přivést do komatu a krmit pilulkama. Otázka je, kdo by je krmil.

Scifi, fantasy, horor

Dnes seznam (ne žebříček) hororů - povídky a novely z různých staších sbírek, novinky si necháme na jindy.

Daphne du Maurier - Ptáci
Stanley E. - Specialita šéfkuchaře
Kuttner H. - Byl to démon
Lovecraft H. P. - Volání Cthulhu
Lovecraft H. P. - V horách šílenství
Poe E. A. - Černý kocour
Wyndhem J. - Pavučina
Morel D. - Totem
Winters B. H. - Štěnice
Le Fanu J. S. - Zelený děs

Matematikář Valášek: S částí vysokoškoláků se musím vracet až ke zlomkům (Jiří Mach)

Nové technologie mění mentalitu některých dětí a pro učitele je těžší udržet jejich pozornost, popsal v rozhovoru pro Právo a Novinky učitel matematiky Marek Valášek, jehož videa sleduje na Youtube sto tisíc uživatelů. Popsal také, proč je matematika neoblíbená. Podle něj školy nezvládají navazovat jednu látku na druhou. Potíže začínají už u zlomků.

Jak vypadá váš díář? Učíte na dvou gymnáziích, doučujete, vytváříte videa. Jak moc máte nabitý týden?

Docela mám. Mně to hrozně vyhovuje a velmi mě to baví. Bývaly doby, kdy jsem na „vedlejšák“ učil ve škole, a ještě normálně pracoval ve firmě. To bylo taky fajn.

Máte zkušenost jak s individuálním vyučováním, tak s výukou ve třídě. Dokážete třídu vést stejně dobře jako studenty na doučování?

Velký rozdíl je v tom, že když k vám přijde student na doučování a zaplatí peníze, tak potřebuje nebo se chce něco naučit. Ve třídě to může být tak, že půlka lidí pracovat nechce, musíte bojovat s jejich pozorností.

Děláte videa na sítích, která jsou úspěšná. Funguje tento otevřený přístup a nahléd i ve třídě?

Je to hodně podobné tomu, jako když ve třídě začínám novou látku. Obsah sdělení je často velmi podobný. Ale ve škole je to mnohem interaktivnější, protože se děti mohou ptát, jak to zvládají. Ve škole se navíc snažím o trochu badatelskou metodu, kdy

předložím studentům nějaký problém a nechávám je, aby přišli na nějaké řešení. Někdy to vymyslí docela hezky, ale velmi často je ten problém postaven tak, že k jeho vyřešení je zapotřebí něco nového, což je ta nová látka.

Matematikář z internetu: Má videa pomohla u přijímaček desítkám tisíc dětí

Například?

Když třeba začínám probírat obávané goniometrické funkce, říkám studentům, aby si představili, že jsou starověký stavitel lodí a potřebují kmen stromu na stěžen lodí. Jak by zjistili, jestli je tento kmen dost vysoký, nebo ne? Proto někdy učíme i venku.

Přijdou na to?

Dost často ano, protože to vychází z principů, které se učili na základní škole. A pak podle toho, na co přijdou a na co ne, jim nějak pomůžu. Oni mi pak řeknou, že to je strašně jednoduché. Strom se změří takhle, změřím úhel, jak daleko od něj stojím, a mám výšku pomocí goniometrických funkcí. A nemusím na ten strom lézt, nebo to dělat přes podobnost trojúhelníků, i když je v tom vlastně skrytá. Třeba jsme takhle také měřili výšku Dalešické přehrady, protože jsme se k ní nemohli úplně přiblížit.

Na tuto metodu, coby nekvalifikovaný a neaprobovaný učitel, jste si přišel sám? Takový přístup totiž Česká školní inspekce jenom chválí.

Ano. Je to vlastně důsledek nejčastější studentské otázky: „A k čemu je tohle dobré?“

VYŠŠÍ MATEMATIKA ZÁKLADNÍ VĚTA ALGEBRY

Základní věta algebry (též označovaná jako Fundamentální věta algebry) je důležité matematické tvrzení, které má fundamentální význam v algebře, ale podstatnou roli hraje i v dalších odvětvích matematiky. Říká, že každý nekonstantní polynom s komplexními koeficienty má alespoň jeden komplexní kořen. Nejstarší publikovaný důkaz pochází od Jeana-Roberta Arganda z roku 1806. Ač název věty odkazuje na algebru, jedná se o historický název, kdy se pod algebrou rozumělo především řešení algebraických rovnic. I vzhledem k tomu, že obsahem tvrzení jsou komplexní čísla, která jsou spíše analytickým objektem, všechny důkazy v menší či větší míře využívají metody analytické matematiky. Základní věta algebry je snadným důsledkem Liouvillové věty z komplexní analýzy:

Je-li f holomorfní omezená funkce, pak f je konstantní.

Mathématiques Pures et Appliquées, který vedl v letech 1836 až 1874, v roce 1846 publikoval práce Évariste Galois.

ROVNICE

Rovnice je v matematice vztah rovnosti dvou výrazů, které obsahují jednu nebo více proměnných. Kořen rovnice je libovolná hodnota proměnné (příp. sada hodnot proměnných), pro které je rovnost splněna.

Rovnice lze rozdělit na algebraické rovnice (též označované polynommická rovnice) a nealgebraické rovnice (též transcendentní rovnice).

Jako algebraickou rovnici n -tého stupně o jedné neznámé označujeme rovnici, kde levou stranu rovnice tvoří polynom n -tého stupně, přičemž se předpokládá, že $n > 0$. Pokud rovnici nelze vyjádřit ve tvaru algebraické rovnice, pak hovoříme o rovnici nealgebraické.

Rovnice až do 4. stupně jsou obecně vždy řešitelné analyticky, v algebře se dokazuje, že obecný vzorec řešící jakoukoli rovnici 5. a vyšších stupňů neexistuje.

$$\sqrt{8x} = \sqrt[3]{4x}$$

$$\sqrt[3]{14+\sqrt{x}} + \sqrt[3]{14-\sqrt{x}} = 4$$

$$x + y = 2^{x-y}$$

$$(x + y)^{x-y} = 2$$

$$(x, y) = ?$$

Joseph Liouville [žozef liúvil] (24. března 1809 Saint-Omer, Francie – 8. září 1882 Paříž, Francie) byl francouzský matematik. V roce 1848 byl také poslancem Národního shromáždění. Zabýval se několika oblastmi matematiky, především teorií čísel, komplexní analýzou, diferenciální geometrií, diferenciální topologií, matematickou fyzikou a astronomií. V komplexní analýze je po něm pojmenována tzv. Liouvillova věta, která říká, že každá ohraničená celá funkce je konstantní. Jako první dokázal existenci transcendentních čísel. Po něm a Jacquesovi Sturmovi je pojmenována tzv. Sturmova-Liouvillova teorie, která se využívá při řešení určitých typů integrálních rovnic. Jako první ocenil a ve svém časopise *Journal de*

A large, historic stone castle with multiple towers and a prominent central tower, situated on a grassy hill under a blue sky. The castle features a mix of grey stone and light-colored plastered walls. A central tower has a dark, conical roof and a small flag on top. The building is surrounded by green grass and some trees at the base.

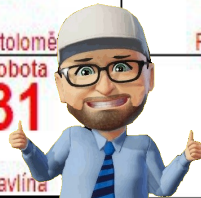
Pranostika: I když ze strnišť občas fučí, horko nás přece jen mučí.

8

S R P E N2024

22 prac. dnů

31								05:30 20:50	Čtvrtek 1	01:31 19:38	05:32 20:48	Pátek 2	02:32 20:20	05:33 20:48	Sobota 3	03:44 20:50	05:35 20:48	Neděle 4	05:00 21:12	13:13
									Oskar			Gustav			Miluše			Dominik, Dominika		
32	05:38 20:43	Pondělí 5	06:15 21:28	05:38 20:41	Uterý 6	07:29 21:41	05:39 20:40	Středa 7	08:39 21:52	05:41 20:38	Čtvrtek 8	09:48 22:02	05:42 20:38	Pátek 9	10:58 22:12	05:44 20:34	12:05 22:24	05:45 20:32	Neděle 11	13:17 22:38
		Kristián			Oldřiška			Lada			Soběslav			Roman			Vavřinec		Zuzana	
33	05:47 20:31	Pondělí 12	14:30 22:58	05:48 20:29	Uterý 13	15:45 23:22	05:50 20:27	Středa 14	17:00 23:58	05:51 20:25	Čtvrtek 15	18:07 +++	05:53 20:23	Pátek 16	19:02 00:50	05:54 20:21	19:42 02:01	05:55 20:19	Neděle 18	20:10 03:25
		Klára			Alena			Alan			Hana			Jáchym			Petra		Helena, Jelena	
34	05:57 20:17	Pondělí 19	20:31 04:58	05:59 20:15	Uterý 20	20:48 08:27	06:00 20:13	Středa 21	21:03 07:58	06:02 20:11	Čtvrtek 22	21:17 09:27	06:03 20:09	Pátek 23	21:32 10:55	06:05 20:07	21:50 12:23	06:06 20:05	Neděle 25	22:12 13:52
		Ludvík			Bernard			Johana, Den památky obětí invaze vojsky Varšavské smlouvy			Bohuslav			Sandra			Bartoloměj		Radim	
35	06:08 20:03	Pondělí 26	22:44 15:17	06:09 20:01	Uterý 27	23:27 16:33	06:11 19:58	Středa 28	17:38	06:13 19:56	Čtvrtek 29	00:23 18:22	06:14 19:54	Pátek 30	01:32 18:55	06:16 19:52				
		Luděk			Otakar			Augustýn			Evelína			Vladěna			Pavlaína			

KRÁLOVSKÉ MĚSTO LITOMĚŘICE

Více na www.litomerice.cz